

12

Ví tuyến đẫm máu

Phi cảng Tân sơn nhất đông nghệt tụy trời còn sớm. Có lẽ là ngày cuối tuần nên thiên hạ đồ sớ đáp máy bay đi Hồng Kông, Đà Lạt, hoặc Nha Trang để trốn cái nắng xiên khoai ở Sài Gòn.

Một chiếc xe hơi tối tân kiểu Mỹ đậu lại. Tài xế đội mũ kết trắng, cung kính mở cửa cho một người đàn ông trạc bốn mươi, đeo kính trắng gọng vàng, xước cặp da cá sấu dày cộm. Đứng hai phút sau, một xe hơi khác nhả xuống một thanh niên cao lêu nghêu, ăn mặc xuềnh xoàng. Người ấy là Lê Diệp, nhân viên ưu tú của Sở Mật Vụ.

Lê Diệp nhếch mép cười bí mật khi thấy gã đàn ông xước cặp da cá sấu tiến lại ghi-sê của công ty Hàng không Việt nam.

Nhân viên hàng không Việt nam tiếp hấn một cách niềm nở, tụy nhiên mặt hấn vẫn ủ dột.

— Chào ông Seng.

Hip Seng mặc áo phục đen bằng hàng sơ-vi-ốt đắt tiền. Trừ cái sơ mi trắng cổ cứng, trên người hấn cái gì cũng đen, từ cái cà vạt lụa, cái khăn nhỏ dặt ở túi áo trên, tới đôi giày Ý mũi nhọn và đôi tất ni-lông thượng hảo hạng. Nhân viên hàng không không lấy làm phật ý khi thấy Hip Seng mím miệng lại, không cười. Vì hấn có tang.

Trên cánh tay trái của hấn, người ta nhận thấy một cái bát-xa đen to tướng, như muốn phân vua với thiên hạ rằng hấn đề tang, và là đề tang cho người thân thích.

Chiếc xe chuyên việc tổng táng đã tắt máy trước cửa phi trường. Tôkarin và Ngọc Tú cũng mặc toàn đen. Ngọc Tú vừa đi, vừa lấy khăn chấm nước mắt. Nàng đóng kịch giỏi đến nỗi Tôkarin muốn ôm ghì lấy nàng giữa chỗ đông người và tặng vào giữa miệng nàng một cái hôn thưởng tài.

6 người xa phu súng sinh đồng phục đen trắng lễ mễ khiêng áo quan bọc kẽm qua ghi-sê kiểm soát. Trưởng ty cảnh sát phi trường là Lê Diệp. Đột nhiên, viên trưởng ty thực thụ bị bệnh. Bệnh gì, chỉ ông Hoàng biết.

Lê Diệp nhận thấy các giấy tờ do Hip Seng đệ trình đều hoàn toàn hợp pháp. Sự kiện này chứng tỏ RU có một bộ máy đặc lực. Cặp mắt sáng quắc giấu sau làn kính đen to tướng, Lê Diệp lặng lẽ quan sát Tôkarin.

Trong giờ phút nghiêm trọng, hấn vẫn giữ vẻ bình tĩnh và lạnh lùng cố hữu. Phải là điệp viên già dặn như Lê Diệp mới biết Tôkarin cái trang. Bộ râu mép đạo mạo, đôi kính cận thị, cái theo trên màng tang, dáng đi hơi cồng, thái độ rụt rè, tất cả đều là giả dối, Dường như hấn tin la tẩn kịch thành công.

Trong khoảnh khắc, chiếc quan tài được chở ra phi đạo. Lê Diệp mím cười nhìn bộ ba Hip Seng Tôkarin, Ngọc Tú đi khuất sau cánh cửa lớn.

Chàng cảm thấy ái ngại chỗ hoàn cảnh của Văn Bình, bạn thân nhất của chàng. Trời nóng như

thieu đốt, phải là điệp viên yêu nghề, và tin vững vào nghệ thuật chỉ huy của ông Hoàng, cũng như vào tài ba của mình, mới không lộn mửa khi trèo vào quan tài chật chội, cho người ta đóng cá lại và khiêng đi kếu kịt.

Một giờ trước, Lê Diệp đã thi hành đúng chỉ thị của ông Hoàng, sau phát súng bắt thần của chàng lớp trước của chiếc xe dip công an bẹp đi. Đạn nổ thật êm, chỉ gây ra tiếng «bộp» nhẹ nhẹ. Nhân viên phản gián phải xuống xe hi hục thay vỏ mới, 10 phút sau mới tiếp tục được cuộc hành trình. Cũng may, Lê Diệp dùng loại đạn riêng, nhỏ xiu, nên tài xế định ninh bánh xe xéo phải đinh sắt mà nổ, không ngờ bị bấn. Vào giờ này, nhân viên của ông Hoàng trong ty phản gián đã đánh tráo vỏ xe khác để làm phi tang.

Riêng Lê Diệp, chàng không biểu sao được cử làm trưởng ty cảnh sát phi trường tạm thời. Có lẽ ông Hoàng nhờ ông bộ trưởng. Từ nhiều năm nay, Lê Diệp vẫn là nhân viên công an, song không có phần việc nhất định. Gần đây, chàng được biệt phái sang làm vệ sĩ cho ông bộ trưởng. mặc dầu chàng chưa bao giờ được hân hạnh giáp mặt ông bộ trưởng. Việc biệt phái chỉ là một thủ tục hành chính giúp chàng thuyên chuyển dễ dàng về Sở Mật Vụ.

Lê Diệp đưa tay lên miệng để che cái ngáp dài lẽ thè. Phi cơ do Hip Seng thuê trọn chuyến về Huế sắp cất cánh trong vòng 2 phút. Chỉ 2 phút nữa là xong. Lê Diệp chỉ còn đợi lột viên chức công an độ 2, 3 ngày nữa, đợi ông trưởng ty thật thụ «khỏi bệnh» là bay lên Đà Lạt nghỉ cho lại sức.

Chợt chàng nhìn thấy chiếc dip quen thuộc của ty phản gián mới tới ngoài cửa phi trường.

Chàng giật mình như ngồi trên ổ kiến lửa. Nếu công an phăng ra tự sự, và ra lệnh cho máy bay không được rời phi đạo thì hỏng hết. Dầu sao chàng cũng có thể yêu cầu họ im lặng bằng cách đi vào mắt họ tấm thẻ hành nghề bọc nhựa của Sở Mật Vụ. Loại căn cước đặc biệt này chỉ được cấp riêng cho một số rất ít nhân viên quan trọng của Sở, và các cán bộ phụ trách an ninh bên công an, quân đội, đều biết giá trị gôm ghê của nó.

Song chàng chỉ làm thế trong trường hợp bất đắc dĩ. Vì làm thế người ta sẽ phăng ra chàng là nhân viên Mật Vụ cao cấp, và biết đâu trong số nhân viên có mặt chẳng có kẻ nào bẹp sếp kê lại với một người bạn tò mò, với một á giang hồ khôn ngoan, để rồi năm mười ngày sau, hai ba tháng sau, mẩu chuyện tí tẹo ấy được viết thành phúc trình gửi ra Hà nội, Mạc tư khoa...

Lê Diệp sức nhớ đến anh bạn thân làm trưởng ty phản gián. Tuân lệnh ông Hoàng, chàng giao hẳn cho một nữ điệp viên tài sắc vẹn toàn của Sở, với thùng rượu huyết-ky thơm phức, tủ lạnh chứa đầy thức ăn thịnh soạn, gian phòng điều hòa khí hậu không sợ ai làm phiền, và gói thuốc bột linh nghiệm chỉ ném vào là say sưa, không muốn nghĩ tới công việc ở văn phòng nữa. Trưa nay, chàng sẽ gọi điện thoại cho nữ đồng nghiệp để trả anh chàng trưởng ty đa tình về phòng giấy.

Nhân viên phản gián tới gặp chàng ở ghi-sê kiểm soát là một ông già trạc ngũ tuần lạ hoắc. Chàng mỉm cười, vồn vã :

— Lâu lắm mới gặp lại cụ. Thế nào ông/anh ?
Chuyện gì quan trọng mà phải thân chinh lên đây ?

Người đại diện phản gián ra hiệu cho chàng im lặng, rồi kéo vào bên trong trụ sở cảnh sát phi trường. Chàng chối dầy dầy :

— Trong này nóng lắm. Chúng mình ra ngoài nhà hàng máy lạnh uống ly la ve rồi nói chuyện, dễ chịu hơn.

— Xin lỗi tôi không uống được vì bận thừa hành công vụ.

Ngoài phi đạo, chiếc phi cơ hai máy vừa cất cánh. Lê Diệp hỏi, giọng ngạc nhiên :

— Việc gì thế ông/anh ?

Người ấy đáp :

— Tôi tới đây để hỏi bác một vài chi tiết quan trọng. Bác nghe nói vụ bác sĩ U Myen, nhà khoa học Miến điện đại tài mà chính phủ ta mời về cộng tác, bị địch bắt cóc giữa Sài Gòn không ? Gớm, suốt mấy đêm nay tôi không chợp mắt được.

— Ông anh điều khiển cuộc điều tra về vụ này à ? Hân hạnh quá ! Nghe tiếng ông anh đã lâu, tôi chắc chẳng bao lâu nữa, màn bí mật sẽ được vén kéo.

— Cảm ơn bác quá khen. Tôi tìm tôi khắp nơi chẳng thấy gì, may nhờ một mật báo viên sáng nay phăng ra trụ sở của bọn bắt cóc. Song khi tới nơi thì bọn chúng đã cao bay, xa chạy. Chỉ bắt được một thằng lùn. Chưa kịp đem về khai thác, hắn đã quỳn sinh bằng độc được xy-a-nuya.

— Ô, phiền quá ! Tôi giúp ông được điều gì không ?

— Trước khi chết, tên lùn nói lắm nhảm như

người mất trí. Hắn nói bằng tiếng Anh nên tôi hiểu nghĩa. Hắn lập đi lập lại hai tiếng máy bay, nên tôi đoán già bọn tòng phạm trốn lên đây đáp máy bay ra nước ngoài.

Lê Diệp cười ngặt :

— Ông anh giàu tưởng tượng quá ! Quân gian không có cách nào đáp máy bay rời Sài Gòn một cách đường hoàng ! Trước hết, chúng phải có thông hành, và dấu chiếu khán. Sau nữa, phải có chỗ ngồi trong máy bay. Tôi đã kiểm soát hết sức chu đáo. Thông hành và dấu chiếu khán của hành khách h vừa lên phi cơ đều hoàn toàn hợp pháp.

— Trong vòng nửa giờ vừa qua, có mấy chuyến bay xuất ngoại ?

— Thừa ông anh, có mỗi một chuyến đi Pháp.

— Một chuyến đi Pháp ? Bác có thể cho tôi coi danh sách hành khách được không ?

— Ô, tưởng gì, nếu chỉ có thế thì dễ quá !

Lê Diệp mời người đại diện phản gián ngồi rồi lấy sổ sách ra. Chàng hỏi thêm :

— Bọn chúng gồm mấy người ?

— Hai tên đầu đảng tên là Tôkarin và Lisép.

Và vợ chồng nhà bác học Miến. À, còn đứa con gái của người vợ nữa.

— Thôi, ông anh đừng coi bản danh sách làm gì, mất thời giờ. Trong chuyến máy bay đi Pháp này không có người đàn bà nào hết.

— Thế à ?

Người đại diện phản gián thốt ra tiếng than tuyệt vọng. Lê Diệp lặng lẽ nhìn chiếc máy bay thu nhỏ còn cái chấm đen trên nền mây trắng.

Lát sau, chàng quay lại thở dài :

— Xui cho ông anh quá!

Người đại diện phản gián buột miệng:

— Hay là ta liên lạc với bên ông Hoàng?

Lê Diệp hỏi dồn:

— Ông Hoàng nào?

— Bác không biết ư? Ông Hoàng tổng giám Mật Vụ, còn ai nữa! Gặp được ông ấy, mọi việc đều xong hết. Duy tôi chỉ phiền một điều là không biết trụ sở ông ấy ở đâu.

Lê Diệp nhìn người đại diện phản gián, ra vẻ ái ngại. Người ấy nói:

— Nếu ông Hoàng bằng lòng cho Z. 28 điều khiển cuộc điều tra, tôi tin chắc trong vài ba ngày sẽ tìm ra manh mối. Tôi già, sắp về hưu rồi. Tôi chỉ bằng một phần trăm của Z. 28.

— Ông anh làm tôi ngạc nhiên nhiều quá. Thú thật với ông anh tôi chưa hề biết Z. 28 là ai.

— Là điệp viên tài ba nhất châu Á. Không lẽ một thủ lĩnh xuất quỷ nhập thần như Z. 28 mà bác chưa nghe tên.

Bỗng người ấy trở mắt nhìn Lê Diệp, xá lia lia:

— Thôi, tôi van bác. Bác giúp tôi với.

Lê Diệp cười tủm tỉm:

— Mời ông anh một ly huyết ky.

Ở chàn trời, cái chấm đen biến mất. Lê Diệp nói tiếp:

— Tôi ghét rượu mạnh, song hôm nay cũng sẵn sàng uống một ly đây ắp để ầu mừng với ông anh về Z. 28.

Trong lúc ấy, Z. 28 nằm mê man trong quan tài bọc kẽm chập chội. Phi cơ đã cất cánh một cách dễ dàng.

Tokarin ngồi trầm ngâm bên cửa sổ, nhìn xuống đất. Thành phố Sài Gòn với những mái nhà đen, trắng, đỏ, chỉ còn là bức tranh màu lộn xộn, mờ dần, mờ dần trong khi phi cơ rời trường bay Tân sơn Nhất bay lên cao.

Lisép đã treo xong tấm màn đen quanh linh cữu, giữa những vòng hoa cườm. Hip Seng lấy khăn lau mồ hôi lóng lánh trên mặt. Phi cơ lên khá cao, hẳn toát mồ hôi, chẳng phải vì nóng mà vì lo ngại.

Hắn đang sinh sống thỏa thuê thì đột ngột Tokarin tới tìm. Và một ngày sau, hẳn phải bỏ hết tiền bạc và gái đẹp để lao đầu vào cuộc phiêu lưu nguy hiểm. Thời gian hoạt động ở Sài Gòn đối với hắn là thời gian cực kỳ nguy hiểm, song hắn được đền lại bằng sự hưởng thụ thần tiên. Thần tiên nhất là đàn bà. Hắn có thể vỗ ngực tự hào là biết rất nhiều về đàn bà, từ những thiếu phụ đã có chồng ham tìm của lạ, những góa phụ thông thạo về tình yêu, tới những thiếu nữ miền quê mới lên tỉnh lần đầu, run như cày sấy khi vào căn phòng sang trọng, khăn giường trắng tinh, ri rầm tiếng máy điều hòa khí hậu.

Thở dài, hắn nhìn trộm Ngọc Tú.

Trong đời, ít khi hắn gặp người đàn bà nào đẹp như nàng. Hắn tiếc là quen nàng quá muộn, sau khi bông hoa biết nói đã vương vấn con ong đa tình Tokarin. Nếu không, hẳn sẽ tìm mọi cách để chinh phục nàng, đầu phải chất giấy bạc năm